

Anna andeks (Sajnálom)

- ütleski nii.
Pole mul rohkem juttu
vaidlevate aastaegade
ega trepil lendlevate lehtedega:
nüüd kuulan vaikides kõiki.
Sõnatuks jäetud õitsemine,
tõsi küll, võib mõnikord piinlik olla,
pööran pea ära või
teen näo, nagu ma ei märkaks.
Jätan kõik meelde.
Vajutan mällu mäekünka,
kuidas mägi kordab
rongi, kaks korda päevas,
ja kui suits on hajunud,
vaatepilt taastub.
Olen raam.
Valvan ja hoian.
Olen söövitanud peopessa
kõik teed, mida võiks käia:
suletud, käidamatute teedega peopesa.
Aega mõõdan sedamööda, kuidas
ühe pika päeva jooksul
vaigutilk koorel
alla nõrgub.

Mardike vannitoas (Marci a fürdőszobában)

Kui emme end meigib,
ei segada tohi.
Ta peeglisse vaatab
ja näole teeb jooni.

Neid ära ei pühi,
see talle nii meeldib.
On ripsmed nii pikad,
nad ei mahu peegli.

Et mina end meigiks,
seda emme ei taha -
proovin salaja veidi,
aga ikka on näha.

Kord minule vuntsid
ta maskipeoks tegi.
Miks ta ise ei taha
neid endalegi?

Unelaul (Altató)

Kuu käib hõbepasteldega,
taevas süttib lambirida.
Kõik, kes läinud üles sinna,
täppideks on taevalinal.

Neil on ülal pehmed sängid,
sängipäitsis kuldsed lambid,
pilved pea all patjadeks,
valgus kasvab varjudeks.

Ka siin all on varjud puudel,
uinudes näed palju muud veel:
see, kes taevas, vaatab alla,
lambist mett me peale kallab.

fordította Kairi Mesipuu, lektorálta Tiina Pai